

Ավետիք Իսահակյան

Եվ ո՛ւշ գիշերին հոգնած մի ալիք

...Եվ ո՛ւշ գիշերին հոգնած մի ալիք
Լացով, հառաչով եկավ ու ընկավ
Գիրկը մայր – երկրրի...
Ա՜խ, ճակատս հոգնած ո՞վ շոյե պիտի.
Եվ ո՞ւմ սիրտն է բաց – այս հեռո՞ւ, օտա՞ր
Ափում ինձ համար...

1901

Վենետիկ